

УГОДА

між Урядом Словацької Республіки та Урядом України про заохочення і взаємний захист інвестицій

Уряд Словацької Республіки та Уряд України, які надалі згадуються "Договірними Сторонами",

виходячи із прагнення розширити і поглибити економічне співробітництво на взаємну користь для обох країн,

маючи на меті створення і утримання сприятливих умов для ладання капіталу інвесторами однієї Договірної Сторони на території іншої Договірної Сторони,

визнаючи, що сприяння здійсненню і взаємний захист інвестицій будуть стимулювати ділову ініціативу і в результаті цього внесуть важливий внесок у розвиток економічних відносин між двома країнами,

погодилися про таке:

СТАТТЯ 1

Визначення

У цій Угоді:

1. Термін "інвестиція" означає: всі види фінансових, матеріальних коштів та інших майнових і інтелектуальних вкладень, що вкладаються інвесторами однієї Договірної Сторони в різні об'єкти діяльності на території іншої Договірної Сторони з метою одержання прибутку або досягнення певного ефекту, зокрема, але не винятково:

а) рухоме і нерухоме майно, а також будь-які інші майнові права, такі як право на використання майна як предмета застави, утримання за борги;

б) акції, вклади, облігації і боргові зобов'язання юридичних осіб або майнова частка цих юридичних осіб;

в) грошові вимоги та права вимоги про виконання договірних зобов'язань, які мають економічну цінність;

г) вільно конвертована та, діюча в країні інвестування валюти;

д) право на інтелектуальну власність, промисловий зразок, включаючи авторське право, право на отримання патенту, право на товарний знак, знак обслуговування, фірмову назву, винаходи, технології, "ноу-хау" і комерційні таємниці;

е) концесії, що дозволені законодавством держав кожної із Договірних Сторін або двосторонніми договорами між Україною та Словацькою Республікою, включаючи розвідку, розробку, видобуток і експлуатацію природних ресурсів.

Будь-яка зміна форми інвестування не впливає на їх класифікацію як "інвестиції", за умову, що така зміна не суперечить схваленій початковій формі.

2. Під терміном "інвестиції" розуміється:

а) інвестиції на території Словацької Республіки, схвалені Урядом або уповноваженими ним органами згідно з діючим законодавством Словацької Республіки.

б) інвестиції на території України, які здійснюються згідно з діючим законодавством України.

3. Термін "інвестор" означає:

будь-яку фізичну або юридичну особу однієї Договірної Сторони, яка здійснює інвестиційну діяльність на території іншої Договірної Сторони;

фізична особа, яка є громадянином держави однієї із
Сторін, згідно з її законодавством;

юридична особа означає щодо кожної із Договірних Сторін:

будь-яку юридичну особу, створену відповідно до
законодавства держави кожної із Договірних Сторін;

будь-яке інше товариство осіб, що створене на території
однієї Договірної Сторони і за її законодавством вважається
юридичною особою.

4. Термін "доходи" означає грошові суми і інші майнові
вигоди, отримані від інвестиції, і включає зокрема, але не
виключно, прибуток, відсотки, дивіденди, ліцензійні та
інші винагороди.

5. Термін "територія" означає:

власну територію кожної із Договірних Сторін, а також
включну економічну зону і континентальний шельф, над якими
Сторони здійснюють згідно міжнародному праву свої
територіальні права і юрисдикцію.

СТАТТЯ 2

Заохочення і захист інвестицій

1. Кожна Договірна Сторона згідно з діючим на території
держави законодавством заохочує і створює сприятливі умови
для інвесторів іншої Договірної Сторони по вкладенню
інвестицій на своїй території і надає їм права на
порядження цими інвестиціями.

2. Інвестиціям інвесторів кожної із Договірних Сторін
надіється справедливий статус і вони знаходяться в безпеці
виступають захистом на території держави іншої Договірної
Сторони.

СТАТТЯ 3

Національний режим та режим найбільшого сприяння

1. Інвестиціям, що здійснюються інвесторами кожної із
Договірних Сторін, надається режим не менш сприятливий ніж для
інвестицій своїх власних громадян або ж інвестицій інвесторів
будь-якої третьої країни, якщо це буде більш вигідним у
відповідності із законодавством Договірної Сторони на
території якої здійснюються інвестиції.

2. Кожна із Договірних Сторін забезпечує на своїй
території по відношенню до юридичних та фізичних осіб іншої
Договірної Сторони до того, що стосується їх діяльності у
зв'язку з інвестиціями, режим не менш сприятливий, ніж по
відношенню до власних інвесторів або інвесторів будь-яких
третьох країн, що з цього є більш сприятливим.

3. Умови, передбачені в п.1 і 2 цієї статті, не
тлумачимуться з тим, щоб зобов'язати одну Договірну Сторону
поширювати на інвесторів іншої Договірної Сторони вигоду від
будь-якого режиму, преференції або привілеїв, що можуть бути
поширені останньою Договірною Стороною, які впливають із:

із укладених або тих, що укладатимуться у майбутньому
угоди про економічні зони, економічний або митний союз, зони
вільної торгівлі, інші форми регіонального співробітництва,
членом яких є або може бути кожна з Договірних Сторін;

із угоди про запобігання подвійному оподаткуванню або
іншої міжнародної угоди повністю або частково пов'язаної з
оподаткуванням, а також в межах діючого законодавства про
оподаткування держав кожної із Договірних Сторін.

4. Договірні Сторони залишають за собою право визначати
об'єкти та сфери діяльності, які мають специфічні умови
інвестування або зовсім виключають участь іноземного інвестора
і повинні повідомляти про це іншу Договірну Сторону.

СТАТТЯ 4

Компенсація за втрати

1. Інвесторам кожної Договірної Сторони, які вклали свої інвестиції на території іншої Договірної Сторони і зазнають втрат внаслідок війни або іншого військового конфлікту, революції, введення надзвичайного стану, повстання, перевороту, заворушення на території цієї Договірної Сторони або інших подібних дій, повинні бути надані цій Договірній Стороні умови для відшкодування збитків, причому ці умови повинні бути не менш сприятливі ніж ті, які надає ця Договірна Сторона інвесторам будь-якої третьої країни.

2. Незважаючи на п.1 цієї статті, інвесторам однієї Договірної Сторони, які під час подій на території іншої Договірної Сторони, згаданих в попередньому пункті, зазнали втрати, яка полягає в:

а/ конфіскації їх майна збройними силами або установами іншої Договірної Сторони,

б/ знищенні їх майна збройними силами або установами іншої Договірної Сторони, яке не було заповідіане бойовими діями або не було викликане необхідністю ситуації,

буде надана справедлива і належна компенсація у відповідності з законодавством Договірної Сторони, на території якої була завдана шкода під час захоплення або внаслідок знищення майна. Підсумкові платежі негайно повинні переводитися у вільно конвертованій валюті.

СТАТТЯ 5

Компенсація в зв'язку з примусовими заходами

1. Жодна з Договірних Сторін на своїй території не вживає по відношенню до інвестицій, що здійснюються на цій території інвестором іншої Договірної Сторони, примусових заходів, таких як націоналізація, експропріація або аналогічних за своєю дією, за винятком випадків, коли цього вимагають суспільні інтереси. При цьому дотримується порядок, встановлений чинним на цій території законодавством, і виплачується негайна, належна і ефективна компенсація.

2. Такі заходи не повинні набувати дискримінаційного характеру.

3. Компенсація розраховується на основі реальної вартості інвестицій безпосередньо на момент прийняття рішення або обнародування рішення про вжиття заходів, згаданих в п.1 цієї статті, і буде визначена у відповідності з принципами об'єктивної оцінки, що прийняті в міжнародній практиці. Компенсація виплачується у вільно конвертованій валюті за курсом, що визнаний як офіційний і діяв на день визначення вартості. Сума компенсації переказується без необгрунтованої затримки у строк, який потрібен для виконання формальностей, пов'язаних з її переказом. Компенсація повинна включати відсоток, що нараховується з дня визначення реальної вартості інвестицій аж до дня сплати згідно з комерційною процентною ставкою, що визначається центральним банком Договірної Сторони.

4. Якщо Договірна Сторона експропріє засоби фірми, яка розглядається як фірма даної Договірної Сторони у відповідності з п.3 Статті 1 цієї Угоди і в якій інвестор іншої Договірної Сторони має акції, то повинні застосовуватися умови п.1 цієї Статті для забезпечення компенсації даному інвестору.

5. Інвестор має право перевірки законності експропріації компетентними органами Договірної Сторони, яка здійснює експропріацію.

6. Інвестор має право на суму та умови для виплати компенсації після перегляду компетентними органами Договірної Сторони, яка здійснює експропріацію або міжнародним ітражним судом у відповідності до статті 8 цієї Угоди.

СТАТТЯ 6

Переказ платежів, доходів і переміщення рухомого майна в зв'язку з інвестиціями

1. Кожна із Договірних Сторін відповідно до законодавства своєї країни гарантує безперешкодний переказ платежів і доходів у зв'язку з інвестиціями, на умовах не менш сприятливих, ніж для інвесторів будь-якої третьої країни, зокрема, але не винятково:

а) чистого доходу, дивідендів, плати за технічну допомогу послуги, процентного доходу та інших грошових надходжень, що отримані в результаті інвестицій після сплати податків згідно з чинного законодавства;

б) коштів, що належать інвестору в результаті повної або часткової ліквідації інвестицій;

в) грошових сум, що виплачуються для погашення позик, визнаних як інвестиції;

г) заробітної плати і інших доходів громадян країни інвестора за роботу на території приймаючої країни у зв'язку з інвестицією;

д) переміщення рухомого майна у зв'язку з інвестицією.

2. За обмінний курс для покриття платежів, вказаних в пункті 1 цієї статті, приймається курс валюти, встановлений згідно з законодавством держав кожної із Договірних Сторін на

момент здійснення обміну.

3. Обмінні курси визначаються у відповідності з котируванням відповідними біржами на території кожної із Договірних Сторін. Банківські платежі повинні бути справедливими для обох сторін.

СТАТТЯ 7

Суброгація

Якщо Договірна Сторона або її компетентний орган на підставі гарантії, виданій по відношенню до інвестицій будь-якому своєму інвестору, сплачує компенсацію цьому інвестору, то дана Договірна Сторона або її компетентний орган здобуває у порядку суброгації відповідні права колишнього інвестора, які базуються на цій Угоді.

СТАТТЯ 8

Вирішення спорів між Договірною Стороною і інвестором

1. При виникненні спорів між однією із Договірних Сторін і будь-яким інвестором іншої Договірної Сторони відносно:

а) зобов'язання, яке виникло у Договірної Сторони по відношенню до інвестора іншої Договірної Сторони з питання інвестиції даного інвестора;

б) порушення будь-яких прав, визначених цією Угодою або тими, що впливають з нього по інвестиціях даного інвестора;

спори вирішуються по можливості шляхом взаємних консультацій і переговорів.

2. Якщо протягом шести місяців з дня пред'явлення письмової вимоги сторонами не досягнута взаємна домовленість, спір за вимогою однієї із сторін може бути переданий для вирішення:

а) в судах держав Договірних Сторін відповідно до їх компетенцій;

б) в міжнародний центр по вирішенню інвестиційних спорів (ICSID), беручи до уваги положення, які придатні для цього з Конвенції про порядок вирішення суперечок між державами та громадянами інших держав по інвестиціях, яка укладена у Вашингтоні 18 березня 1965 р., якщо держави обох Договірних Сторін є учасниками даної Конвенції;

в) у міжнародний арбітражний суд "ad hoc" відповідно до такого арбітражного регламенту Комісії Організації Об'єднаних Націй по Міжнародному Торговельному праву.

3. Незалежно від положень пункту 2 цієї статті, які стосуються передачі суперечки на розгляд в арбітражний суд, інвестор має право вибрати погоджувальну процедуру.

4. Договірні Сторони признають рішення арбітражного суду та забезпечують його виконання у відповідності з Нью-Йоркською Конвенцією про визнання і виконання іноземних арбітражних рішень 1958 року.

СТАТТЯ 9

Вирішення спорів між Договірними Сторонами

1. Будь-які спори, які можуть виникнути між Договірними Сторонами, що стосуються інтерпретації чи застосування цієї угоди, повинні вирішуватись по можливості шляхом переговорів або дипломатичних каналів.

2. У випадку неможливості вирішити спір між Договірними Сторонами протягом 6 місяців після його початку за проханням однієї з Договірних Сторін, його слід передати для вирішення у арбітражний суд.

3. Такий арбітражний суд утворюється окремо для кожного конкретного випадку в такому порядку. Протягом двох місяців

після отримання прохання про арбітраж кожна з Договірних Сторін призначає по одному арбітру. Ці два арбітри обирають потім громадянина третьої держави, що підтримує дипломатичні відносини з обома Договірними Сторонами, який за домовленістю Договірних Сторін буде призначений головою арбітражного суду. Голова повинен бути призначений протягом двох місяців після дати призначення двох інших членів арбітражного суду.

4. Якщо у приведені в пункті 3 цієї статті строки необхідні призначення не будуть здійснені, будь-яка Договірна Сторона може при відсутності іншої домовленості звернутись до Голови Міжнародного Суду з проханням провести необхідні призначення. Якщо Голова є громадянином однієї з Договірних Сторін або якщо він не може з будь-яких причин виконувати вказану функцію, то зробити необхідне призначення має бути запропоновано Віце-Голові Міжнародного Суду. Якщо Віце-Голова є громадянином однієї з Договірних Сторін або якщо він також не може виконувати вказану функцію, то зробити необхідне призначення має бути запропоновано наступному за ним згідно із старшинством члену Міжнародного Суду, який не є громадянином держави ні однієї з Договірних Сторін та може без перешкод виконати вказану функцію.

5. Арбітражний суд самостійно визначає правила процедури та приймає рішення більшістю голосів. Рішення арбітражного суду є обов'язковим для виконання обома Договірними Сторонами. Договірні Сторони несуть витрати на арбітрів та Голову у рівних частках. Проте арбітражний суд може у своєму рішенні визначити яка з Договірних Сторін буде нести більшу частку витрат і таке рішення є обов'язковим для обох Договірних Сторін.

СТАТТЯ 10

Застосування міжнародних договорів

1. Якщо норми законодавства будь-якої із Договірних Сторін або міжнародні зобов'язання, які існують на поточний

ят або виникають в майбутньому вміщують правило, яке надає етиціям інвесторів іншої Договірної Сторони режим більш вгтливий, ніж передбачений цією Угодою, то таке правило розсується в тому обсязі, в якому воно забезпечує більш вгтливі умови.

2. Кожна із Договірних Сторін дотримується будь-яких вгтливих зобов'язань, які вона взяла на себе по відношенню інвестора іншої Договірної Сторони.

СТАТТЯ 11

Застосування Угоди

1. Ця Угода стосується усіх інвестицій, наданих згідно з обдавством держави, на території якої здійснюються тиці.

2. З урахуванням положення пункту 1 даної статті, ця застосовується до всіх інвестицій, які здійснюються рами держави однієї з Договірних Сторін на території чи іншої Договірної Сторони до і після набуття цією чинності.

3. Положення цієї Угоди можуть бути змінені або доповнені дою Договірних Сторін.

СТАТТЯ 12

обуття чинності, строк дії та припинення дії Угоди

1. Ця Угода набуває чинності через тридцять днів після чи Договірні Сторони повідомлять по дипломатичних ро про виконання відповідних процедур, які необхідні для чинності цієї Угоди.

2. Ця Угода укладається на 10-річний строк і матиме а після того, як її термін мине, якщо її дія не буде

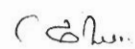
припинена згідно з порядком, викладеним у пункті 3 цієї статті.

3. Для припинення дії цієї Угоди будь-яка Договірна Сторона не пізніше ніж за 1 (один) рік до закінчення першого 10-річного строку або у будь-який час після закінчення цього строку подає письмове повідомлення іншій Договірній Стороні про своє бажання припинити її дію.

4. Що стосується інвестицій, які здійснювались до припинення дії цієї Угоди, то дія статей 1-10 Угоди продовжується на 10 (десять) років після припинення дії Угоди.

Вдійснено в м. Братиславі 22 червня 1998 року у двох примірниках, кожний словацькою та українською мовою, при цьому обидва тексти мають однакову силу.

ЗА УРЯД
СЛОВАЦЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ

ЗА УРЯД
УКРАЇНИ